

[Dohrmann]

møde drøfter taletidsbestemmelserne. Jeg synes, det er helt utilstedeligt, at man, når vi har en forretningsorden, giver så mange korte bemærkninger, som tilfældet har været i dag. Det er ikke tilfredsstillende, så kan man lige så godt rive forretningsordenen i stykker.

Jeg vil godt sige om selve debatten, at den jo ikke har været særlig opløftende. Det er deprimerende at høre, at man udelukkende koncentrerer sig om de mennesker, som er ledige, hvoraf mange desværre har været det i længere tid.

Det, man selvfølgelig skulle bruge tiden til at diskutere her i folketinget, var, hvordan vi får skabt nogle flere arbejdspladser. Det er, som om visse partier fuldstændig har opgivet at få sat sving i tingene, at få gennemført noget, som vil være ensbetydende med en forøgelse af antallet af arbejdspladser, jobtilbud i øvrigt. Vi ved jo godt, at når vi i dag har næsten 300.000 arbejdsløse, så er det først og fremmest folketingets skyld. Mange af de tåbelige regler, mange af de omkostninger, erhvervslivet er belemret med, er jo pålagt dem af folketinget, hele det bureaukrati, som afholder folk fra at starte nogle nye arbejdspladser, sætte nogle ting i sving, producere nogle varer. De bliver bremset på grund af skatter, omkostninger, bureaukrati plus en lang række andre ting.

Derfor vil jeg godt sige til de partier, der har rejst denne debat, og som har deltaget så ivrigt i den: hvorfor kan man ikke se lidt længere frem, prøve på at finde frem til nogle ting, som vil være ensbetydende med, at de mennesker har en chance for at komme i sving? Hvis folketinget fortsætter på denne måde, så er det helt sikkert, at vi skal fortsætte med at diskutere de ledige, og så kan vi roligt regne med, at der bliver langt, langt flere af dem. Man hører tit nogle påstå, at udbuddet af arbejdspladser er begrænset. Det er noget forfærdeligt vrøvl. 300.000 arbejdsløse mennesker, det er mange, indrømmet. Men det er så sandelig ikke værre, end at hvis vilkårene blev således, at det kunne betale sig at sætte nogle ting i gang, så ville det også kunne overkommes.

Det, det drejer sig om for Danmark, er at få skabt nogle arbejdspladser, som kan producere nogle varer, der kan konkurrere med udlandets. Gør vi ikke det, så vil antallet af arbejdsløse stige, det er der slet ingen tvivl om. Men gik man den anden vej – her kan

jeg ikke lade være med at komme med den bemærkning til regeringspartierne, at i stedet for at bryste sig så meget udadtil, burde de nok have koncentreret sig lidt mere om at få skabt en ordentlig finanslov, så vi ikke skal fortsætte med at låne penge, gå rundt med tiggerposen og låne penge i udlandet, hvorved renten stiger, som vi har set inden for de sidste dage.

De nugældende regler for jobtilbud og lignende har vi aldrig anset for særlig heldige, og derfor trænger de i allerhøjeste grad til at blive revideret.

Samtidig vil jeg sige, at det forlig, man har indgået med de radikale, mener jeg ikke fortjener den ophidsede debat, der har været her i dag, for når alt kommer til alt: hvad er så egentlig ændret? Det er småting, det er pebernødder. Hvad vil de mange, mange uddannelsesstilbud, man nu påstår der skal gives, betyde for de arbejdsløse? Det er da rigtigt, at man kan sætte nogle folk på skolebænken på højskoler og andre steder, men i realiteten vil det ikke få den store praktiske betydning.

Forholdene burde naturligvis være således, at de firmaer, der har brug for folk – dem findes der virkelig nogle stykker af – fik så gode vilkår, at de selv kunne uddanne de folk, de har brug for. Vi ved, at gode, velrenommerede firmaer, som kører virkelig godt, selv tager sine folk ind og giver dem den nødvendige uddannelse, og når de er færdige med den, går de helt naturligt ind i produktionen. Jeg tror ikke ret meget på de tilbud, man nu efter lange og svære forhandlinger har fundet frem til.

Det ligger i det, jeg her har sagt, at vi selvfølgelig ikke kan stemme for den socialdemokratiske dagsorden. Den konstaterer bare, at tingenes tilstand er, som den er, og at den fortsætter uændret, og det kan vi selvfølgelig ikke medvirke til.

Men som sagt, lad os få nogle diskussioner, lad os få nogle gode forslag om, hvordan vi gør vilkårene bedre for dem, der gerne vil sætte nogle ting i gang.

Endelig vil jeg godt sige – det er først og fremmest til socialdemokratiet og til venstrefløjspartierne – at den ordning, vi har i dag med hensyn til udbetaling af understøttelse, slet ikke inspirerer folk til at tage sig et job. I mange, mange tilfælde må vi konstatere, at det faktisk er mere lønsomt at ligge hjemme